

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/35/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115204978
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2115204978.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačaja a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Matúša Staríčka, v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXXX/XX, F., zast. advokátom: JUDr. Jozef Zámožník, PhD., Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: G. H. C., nar. XX.X.XXXX, bytom F., zast. advokátom: Mgr. Vladimír Tomaj, Hlavná 22, Trnava, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného vo výrokoch I., III. a IV. proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 10C/110/2015-610 zo dňa 25. októbra 2021, po zrušení rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/51/2022-670 zo dňa 3. mája 2023 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/32/2024-712 zo dňa 20. februára 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. a IV. r u š í
a vec mu v r a c i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. vykonal vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo vzťahu k nehnuteľnostiam patriacim do tohto spoluvlastníctva, ktoré prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne, pričom ich hodnotu určil sumou 200.000 eur, z ktorej následne vychádzal pri určení vyrovnacieho podielu; výrokom II. schválil zmier uzavretý medzi sporovými stranami o vyporiadání hnuťelných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v ktorom si účastníci dohodli rozsah a spôsob ich rozdelenia, vrátane ich zostatkovej hodnoty; výrokom III. uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému peňažnú sumu predstavujúcu vyrovnací podiel, vypočítaný na základe hodnoty majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a výrokom IV. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na ich náhradu.

2. Súd prvej inštancie v prvom rade identifikoval majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom medzi stranami nebolo sporné, že do tejto majetkovej masy patria nehnuteľnosti, ktoré boli nadobudnuté počas trvania manželstva a tvorili jej podstatnú hodnotovú zložku, hnuťelné veci bežného aj investičného charakteru (domáce zariadenie, technika, motorové vozidlo a ďalšie veci osobnej a prevádzkovej povahy), ako aj ďalšie majetkové hodnoty vyplývajúce z ich spoločného hospodárenia. Vychádzal z toho, že predmetom vyporiadania je celý majetok patriaci do BSM ku dňu jeho zániku, pričom jednotlivé zložky majetku podrobil samostatnému režimu vyporiadania podľa ich povahy a procesného postoja strán.

3. Pokiaľ ide o hnuťelné veci patriace do BSM, súd prvej inštancie konštatoval, že strany v priebehu konania dospeli k dohode o ich vyporiadání, ktorú následne formalizovali vo forme zmiaru. Tento zmier súd prvej inštancie vo výroku II. rozsudku schválil, pričom jeho obsahom bolo konkrétne určenie, ktoré hnuťelné veci pripadajú do výlučného vlastníctva žalobkyne a ktoré do vlastníctva žalovaného; určenie ich zostatkovej hodnoty a tým aj konečné usporiadanie tejto časti majetku medzi účastníkmi. Schválením zmiaru súd prvej inštancie ukončil spor medzi stranami v tejto časti a vytvoril samostatný právny

základ pre vyporiadanie hnutelných vecí, ktorý má účinky právoplatného rozhodnutia a je záväzný pre účastníkov.

4. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam patriacim do BSM súd prvej inštancie rozhodol vo výroku I. tak, že ich prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne, pričom vychádzal zo záveru, že žalobkyňa tieto nehnuteľnosti reálne užíva a zabezpečuje ich správu a údržbu, čo odôvodňuje ich prikázanie do jej vlastníctva. Hodnotu týchto nehnuteľností súd určil sumou 200.000 eur, pričom vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného ku dňu 18. februára 2020 a zo zhodných tvrdení účastníkov konania, ktoré vyhodnotil ako nesporné.

5. Súd prvej inštancie pri určení hodnoty nehnuteľností nepostupoval klasickým dokazovaním sporného skutku, ale aplikoval ustanovenie § 186 ods. 2 CSP, keď dospel k záveru, že strany sporu v priebehu konania uvádzali zhodné tvrdenia o hodnote nehnuteľností vo výške 200.000 eur. Na tomto základe považoval hodnotu nehnuteľností za nespornú skutkovú okolnosť, ktorú nebolo potrebné dokazovať, a preto z nej vychádzal pri ďalšom rozhodovaní. Zároveň neprihliadol na neskoršie spochybnenie tejto hodnoty zo strany žalovaného, ktorý v závere konania navrhol doplnenie dokazovania znaleckým posudkom, keďže tento procesný úkon vyhodnotil ako zmenu tvrdenia o skutočnosti, na ktorej sa strany v priebehu konania dohodli, a teda ako právne irelevantný.

6. Na základe takto ustálenej hodnoty majetku patriaceho do BSM súd prvej inštancie pristúpil k výpočtu vyrovnacieho podielu, vychádzal zo zásady rovnosti podielov strán, preto vo výroku III. rozsudku uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému peňažnú sumu zodpovedajúcu jeho podielu na spoločnom majetku, pričom pri tomto výpočte zohľadnil hodnotu nehnuteľností prikázaných žalobkyni, hodnotu hnutelných vecí vyporiadaných zmierom a celkovú hodnotu majetku patriaceho do BSM.

7. Súd prvej inštancie vychádzal z právnej úpravy vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, najmä zo zásady rovnosti podielov, pričom prihliadol aj na účelné využitie vecí a na spôsob ich užívania účastníkmi. Pri určení hodnoty majetku aplikoval procesné ustanovenia CSP upravujúce režim nesporných skutkových tvrdení, dospel k záveru, že nie je potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, ak je skutková okolnosť medzi stranami nesporná.

8. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie vo výroku IV. tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na ich náhradu, keď vyhodnotil, že úspech strán v konaní bol vyrovnaný.

9. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie riadne a včas odvolanie, ktorým napadol jeho výroky I., III. a IV., teda výrok o vyporiadaní nehnuteľností, výrok o určení vyrovnacieho podielu a výrok o náhrade trov konania. Výrok II., ktorým bol schválený zmier účastníkov o vyporiadaní hnutelných vecí, žalovaný odvolaním nenapadol.

10. Odvolanie žalovaného smerovalo predovšetkým proti spôsobu určenia hodnoty nehnuteľností patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a proti z nej odvodenému výpočtu vyrovnacieho podielu, pričom žalovaný nenamietal samotné zaradenie nehnuteľností do masy BSM ani ich prikázanie do výlučného vlastníctva žalobkyne. V odvolaní výslovne uviedol, že nesúhlasí s tým, aby súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného ku dňu 18. februára 2020, keďže podľa jeho názoru takto určená hodnota neodráža reálnu trhovú hodnotu nehnuteľností v čase rozhodovania súdu. Namietal, že súd prvej inštancie zaťažil konanie vadou spočívajúcou v neúplnom zistení skutkového stavu, keď nevykonal dokazovanie smerujúce k určeniu aktuálnej hodnoty nehnuteľností ku dňu rozhodovania, hoci takýto dôkaz navrhol ešte pred skončením dokazovania. V tejto súvislosti poukázal na to, že v priebehu konania došlo k výraznému nárastu cien nehnuteľností, čo je všeobecne známa skutočnosť, a preto podľa jeho názoru nebolo možné bez ďalšieho vychádzať zo znaleckého posudku vypracovaného s časovým odstupom.

11. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 186 ods. 2 CSP, keď považoval hodnotu nehnuteľností za nespornú skutkovú okolnosť, hoci túto hodnotu v priebehu konania spochybnil a navrhol vykonanie dôkazu na jej preukázanie. Podľa neho nebolo možné považovať hodnotu nehnuteľností za zhodné tvrdenie strán, keďže jeho procesný postoj sa ešte pred skončením dokazovania zmenil a tento nesúhlas bol riadne uplatnený v konaní.

12. Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie pri určení hodnoty nehnuteľností nevychádzal z ceny ku dňu rozhodovania o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čím sa podľa jeho názoru odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že hodnota majetku je rozhodujúcim kritériom pre určenie vyrovnacieho podielu a jej nesprávne určenie má za následok nesprávny výrok vo veci samej. V dôsledku nesprávne určenej hodnoty nehnuteľností súd prvej inštancie nesprávne určil aj výšku vyrovnacieho podielu, ktorý mu priznal, keďže tento bol odvodený z hodnoty majetku, ktorá podľa jeho názoru nezodpovedá jeho skutočnej trhovej hodnote.

13. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmenil tak, že pri určení hodnoty nehnuteľností sa bude vychádzať z ich aktuálnej hodnoty ku dňu rozhodovania, prípadne aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keďže podľa jej názoru súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a správne ho právne posúdil. K odvolacej námietke týkajúcej sa hodnoty nehnuteľností žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vychádzal zo zhodných tvrdení strán o ich hodnote vo výške 200.000 eur, pričom poukázala na to, že žalovaný túto hodnotu v priebehu konania opakovane akceptoval. Zdôraznila, že žalovaný sponchybnil hodnotu nehnuteľností až v závere konania, a to bez predloženia akéhokoľvek dôkazu, pričom takýto postup považovala za účelový a procesne neprípustný. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 186 ods. 2 CSP a uviedla, že súd prvej inštancie správne neprihliadol na zmenu tvrdení žalovaného, keďže išlo o skutočnosť, na ktorej sa strany v priebehu konania zhodli pričom žalovaný mal možnosť predložiť dôkazy o inej hodnote nehnuteľností v priebehu dokazovania, čo však neurobil, a preto nemôže úspešne namietat' nedostatočné zistenie skutkového stavu.

15. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobkyne zotrval na svojom odvolaní a zdôraznil, že jeho nesúhlas s hodnotou nehnuteľností bol v konaní riadne uplatnený ešte pred skončením dokazovania. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 186 ods. 2 CSP, keď považoval hodnotu nehnuteľností za nespornú skutkovú okolnosť, hoci jeho procesný postoj sa zmenil ešte pred skončením dokazovania. Zdôraznil, že jeho návrh na doplnenie dokazovania nebol oneskorený ani účelový, ale reagoval na objektívnu zmenu trhových pomerov, konkrétne na nárast cien nehnuteľností, ktorý nastal medzi vypracovaním znaleckého posudku a rozhodovaním súdu. Nebolo možné rozhodnúť o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez zistenia aktuálnej hodnoty nehnuteľností, keďže táto hodnota je rozhodujúca pre určenie vyrovnacieho podielu.

16. Žalobkyňa vo svojej duplike zotrvala na stanovisku, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, pričom opätovne poukázala na procesnú pasivitu žalovaného v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Zdôraznila, že žalovaný mal dostatočný časový priestor na predloženie dôkazov o inej hodnote nehnuteľností, čo však neurobil, a preto nemôže dodatočne meniť skutkový základ veci. K argumentácii žalovaného o náraste cien nehnuteľností uviedla, že ide o všeobecné tvrdenie, ktoré nebolo podložené konkrétnym dôkazom, a preto nemohlo viesť k potrebe doplnenia dokazovania. Zároveň zdôraznila, že stabilita procesného postupu a rešpektovanie zhodných tvrdení strán predstavujú základné princípy sporového konania, ktoré súd prvej inštancie v predmetnej veci správne aplikoval.

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré však nezistil. Odvolací súd postupoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keďže nepovažoval za účelné dopĺňať dokazovanie na odvolacom súde, keďže zistený nedostatok skutkového stavu si vyžaduje rozsiahle dokazovanie, ktoré má byť vykonané predovšetkým súdom prvej inštancie v súlade so zásadou dvojinstančnosti konania dospieť k záveru, že je namieste rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 CSP.

18. Odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), pričom zároveň rešpektoval viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu vyjadreným v Uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/32/2024 (§ 455 CSP).

19. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), keď pri určení hodnoty nehnuteľností patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného ku dňu 18. februára 2020, a nie z ich hodnoty ku dňu rozhodovania, čím podľa jeho názoru nezohľadnil aktuálny stav na trhu s nehnuteľnosťami.

20. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že jej podstata nespočíva v nesprávnom vyhodnotení vykonaných dôkazov v zmysle klasického skutkového omylu (t. j. nesprávne hodnotenie dôkazov alebo ignorovanie vykonaného dôkazu), ale v tom, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie k rozhodujúcej skutkovej okolnosti, a to k hodnote nehnuteľností ku dňu rozhodovania.

21. Inak povedané, nejde o situáciu, keď by súd nesprávne zistil skutkový stav na základe vykonaných dôkazov, ale o situáciu, keď skutkový stav nebol zistený v potrebnom rozsahu, keďže absentuje skutkové zistenie o aktuálnej hodnote nehnuteľností, ktoré je nevyhnutné pre správne rozhodnutie vo veci.

22. Za tejto situácie odvolací súd konštatuje, že skutkový stav veci je neúplný, keďže neobsahuje rozhodujúci údaj o hodnote nehnuteľností ku dňu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý je determinujúci pre určenie vyrovnacieho podielu.

23. Námietka žalovaného je preto dôvodná, avšak nie v tom zmysle, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, ale v tom, že skutkový stav nebol zistený v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci samej, pretože neboli vykonané navrhované dôkazy na zistenie rozhodujúcej skutočnosti (§ 365 ods.1 písm. e) CSP) t.j. hodnote nehnuteľností ku dňu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

24. Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), keď pri určení hodnoty nehnuteľností nevychádzal z ceny ku dňu rozhodovania, čím sa podľa jeho názoru odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

25. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že je potrebné ju posudzovať v kontexte právneho názoru vysloveného dovolacím súdom, podľa ktorého pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov je potrebné vychádzať zo stavu vecí ku dňu zániku BSM, avšak z ich ceny ku dňu vyporiadania.

26. Súd prvej inštancie tento právny záver nerešpektoval, keď vychádzal z hodnoty nehnuteľností určenej ku skoršiemu dátumu, pričom bez ďalšieho dokazovania túto hodnotu použil ako základ pre výpočet vyrovnacieho podielu.

27. Odvolací súd zdôrazňuje, že právne posúdenie veci nemôže byť oddelené od skutkového základu, na ktorý sa aplikuje. Ak skutkový stav neobsahuje údaj o hodnote majetku ku dňu vyporiadania, nie je možné naň správne aplikovať právny záver dovolacieho súdu.

28. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tak spočíva v tom, že aplikoval právnu normu na nedostatočne zistený skutkový stav, čím dospel k nesprávnemu záveru o výške vyrovnacieho podielu, preto je námietka žalovaného v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP dôvodná.

29. Odvolací súd sa osobitne zaoberal postupom súdu prvej inštancie pri aplikácii § 186 ods. 2 CSP, na základe ktorého považoval hodnotu nehnuteľností za nespornú skutkovú okolnosť. Účelom uvedeného ustanovenia je procesná ekonomika a stabilizácia skutkového základu sporu, avšak jeho aplikácia je podmienená tým, že ide o skutočnosti, o ktorých neexistuje dôvodná pochybnosť a ktoré nie sú pre rozhodnutie veci právne determinujúce v takom rozsahu, že by ich nesprávne alebo neaktuálne určenie viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu.

30. Je potrebné zdôrazniť, že právny názor dovolacieho súdu, podľa ktorého je potrebné vychádzať z ceny nehnuteľností ku dňu vyporiadania, predpokladá existenciu skutkového zistenia o takejto hodnote.

Ak skutkový stav veci takýto údaj neobsahuje, nemožno naň uvedený právny záver aplikovať bez doplnenia dokazovania. Za tejto situácie nemožno považovať hodnotu nehnuteľností za skutkovú okolnosť procesne stabilizovanú podľa § 186 ods. 2 CSP, pokiaľ bola jej výška ešte pred skončením dokazovania účastníkom spochybnená a bol navrhnutý dôkaz smerujúci k jej zisteniu, preto aplikácia § 186 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie nebola v danom prípade spôsobilá nahradiť dokazovanie o aktuálnej hodnote nehnuteľností.

31. Keďže zistený skutkový stav neumožňuje správne právne posúdenie veci, odvolací súd posudzoval, či sú splnené podmienky pre zmenu rozhodnutia (§ 388 CSP), alebo pre jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie (§ 389 CSP). Podľa § 388 CSP môže odvolací súd rozhodnutie zmeniť len vtedy, ak skutkový stav zistený súdom prvej inštancie je dostatočný, prípadne ak ho možno bez väčších ťažkostí doplniť v odvolacom konaní. Takáto situácia však v posudzovanej veci nenastala.

32. Niet pochyb o tom, že v konaní nebola zistená hodnota nehnuteľností ku dňu rozhodovania o vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, hoci ide o rozhodujúcu skutkovú okolnosť pre určenie vyrovnacieho podielu. Ide teda o nedostatok skutkových zistení, ktorý nemožno preklenúť samotným právnym posúdením, keďže právny záver dovolacieho súdu predpokladá existenciu konkrétneho skutkového podkladu, na ktorý má byť aplikovaný.

33. Podľa § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, ak dokazovanie sám nedoplní. V prejednávanej veci by však doplnenie dokazovania znamenalo vykonanie nového a rozsiahlejšieho dokazovania, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou - znaleckého dokazovania smerujúceho k určeniu aktuálnej hodnoty nehnuteľností ku dňu rozhodovania, prípadne vykonanie ďalších dôkazov súvisiacich s vývojom cien nehnuteľností.

34. Takéto doplnenie dokazovania by svojím rozsahom a povahou presahovalo rámec odvolacieho konania, ktorého účelom nie je nahrádzať činnosť súdu prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať správnosť jeho rozhodnutia. Uvedený postup by bol v rozpore so zásadou dvojinstančnosti konania a so systematickou CSP, ktorý vychádza z toho, že ťažisko dokazovania má byť pred súdom prvej inštancie.

35. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na skutkovom stave, ktorý neobsahuje všetky rozhodujúce skutkové zistenia potrebné pre správne právne posúdenie veci, keď absentuje zistenie hodnoty nehnuteľností ku dňu rozhodovania o vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na takto neúplný skutkový základ súd prvej inštancie aplikoval právne posúdenie, ktoré je v rozpore s právnym názorom dovolacieho súdu, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Za tejto situácie neboli splnené podmienky pre postup podľa § 388 CSP, keďže bez doplnenia dokazovania nie je možné dospieť k správne rozhodnutiu vo veci samej a doplnenie dokazovania v potrebnom rozsahu by znamenalo nahradenie činnosti súdu prvej inštancie, čo odvolací súd nemôže urobiť, a preto odvolací súd rozhodol o zrušení napadnutého rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

36. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd pristúpil k zrušeniu napadnutého rozhodnutia vo výroku I. a k vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 CSP, s tým, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods.2 CSP), ako aj dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

37. Odvolací súd pristúpil aj k zrušeniu výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalovanému vyrovnací podiel, keďže tento výrok je neoddeliteľne viazaný na skutkové a právne závery, na ktorých stojí výrok I., najmä na určenie hodnoty nehnuteľností patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

38. Výška vyrovnacieho podielu je priamym matematicko - právnym dôsledkom celkovej hodnoty majetku tvoriaceho BSM a spôsobu jeho prikázania jednotlivým stranám; jej určenie preto bezprostredne závisí od správneho a úplného zistenia hodnoty nehnuteľností ku dňu rozhodovania.

39. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že skutkový stav vo vzťahu k hodnote nehnuteľností nebol dostatočne zistený a že na takto neúplný skutkový základ bolo aplikované nesprávne právne posúdenie, nie je možné ponechať v platnosti výrok o vyrovnanom podiele, ktorý z tohto základu vychádza. Ide o akcesorický výrok, ktorého existencia je podmienená správnosťou výroku I.

40. Za tejto situácie by ponechanie výroku III. v platnosti viedlo k rozhodnutiu, ktorého vecná správnosť by nebola zabezpečená, keďže by bol založený na nesprávne alebo neúplne určenom hodnotovom základe. Z tohto dôvodu odvolací súd pristúpil k jeho zrušeniu spolu s výrokom I. podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

41. Odvolací súd rovnako zrušil aj výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, keďže tento výrok má závislú (akcesorickú) povahu vo vzťahu k výroku vo veci samej. Rozhodnutie o náhrade trov konania je neoddeliteľne späté s výsledkom konania a s mierou úspechu účastníkov vo veci (§ 255 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Ak dochádza k zrušeniu rozhodnutia vo veci samej, nie je možné ponechať v platnosti ani rozhodnutie o trovách, keďže odpadá jeho vecný základ.

42. Vzhľadom na to, že po vrátení veci súdu prvej inštancie bude potrebné opätovne rozhodnúť o samotnom predmete sporu vo vzťahu k majetku nadobudnutému do BSM - nehnuteľnosti, bude potrebné nanovo posúdiť aj úspech strán sporu v konaní a naň nadväzujúce rozhodnutie o náhrade trov konania.

43. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).